

27. července 1922, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou zločinem pokusu podvodu dle §§ 8, 197 a 199 lit. d) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost odporuje rozsudku první stolice jen potud, pokud obžalovaná byla uznána vinnou zločinem nedokonaného podvodu dle §§ 8, 197, 199 d) tr. zák., a dovozuje z důvodu zmatečnosti čís. 9 (správně čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., že skutková podstata zločinu podvodu jest splněna teprve tehdy, bylo-li sfašované listiny skutečně použito k oklamání, kdežto v této trestní věci nevyšlo na jevo, že se obžalovaná pokusila o to, by někoho uvedla sfašovanou listinou v omyl. Stížnost dokazuje takto patrně, že v činnosti stěžovatelčině jde o beztrestné jednání přípravné. Než nelze jí přisvědčiti. Ustanovení § 8 tr. zák. předpokládá slovy: že zlomyslník předsevzal čin vedoucí ku skutečnému vykonání zločinu — toliko, že pachatel začal již s postupnou svou činností, směřující k určitému účinku protizákonnému. Nezáleží proto ani na tom, zdali započatá činnost pachatelova přiblížila se více nebo méně k zamýšlenému účinku bezprávnému, ani na tom, zdali jí bylo uskutečněno více nebo méně podmínek výsledku zákonem zapovězeného. Nelze zejména požadovati, aby pachatel předsevzal již takový čin, z něhož bezprostředně nastává účinek, k němuž úmysl pachatelův směřuje. Již tehdy je tu zevní zlý čin ve smyslu § 11 tr. zák. vedoucí ke skutečnému vykonání, projevuje-li se v tom, co zevně se děje, rozhodná vůle pachatelova, uskutečnění zamýšlené trestné konání. Po této stránce pak zjišťuje rozsudek první stolice, že stěžovatelka překročila hranice vícekrát již dříve, než uplynula doba, na kterou znělo dle padělání stěžovatelkou předsevzatého osvědčení pro malý (denní) styk pohraniční a že stěžovatelka na těchto cestách měla je u sebe, aby ho použila jako průkazu. Tím, že stěžovatelka měla tuto padělanou listinu u sebe na cestách, na kterých pravděpodobně mohla pro ni nastati nutnost prokázati úřední povolení, jež listinou tou bylo (klamně) osvědčeno, projevil se zevně způsobem nepochybným bezprávný úmysl stěžovatelky uvést po případě předložením padělané listiny dozorcí orgány v omyl ohledně jejího oprávnění ku překročení hranice a poškoditi tím stát na právu, upravití překročování hranic dle zájmů veřejných a zameziti, aby hranice nebyla překročena osobou, která neměla k tomu úředního povolení. Ježto pak k tomuto výsledku dle zjištění nalézacího soudu nedošlo jen náhodou, že stěžovatelka pohraničními orgány kontrolována nebyla, tedy z příčin jsoucích mimo její vůli, nelze stanovisko nalézacího soudu, podřadujícího činnost stěžovatelky pod pojem zločinu nedokonaného podvodu, shledati právně pochybeným.

Čís. 919.

Četnictvo jest i v republice Československé osobou vrchnostenskou ve smyslu § 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. září 1922, Kr II 331/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 8. dubna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 99 tr. zák., zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák. a přestupky dle § 468 tr. zák. a § 312 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

K opodstatnění důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. uvádí zmateční stížnost v podstatě, že vzhledem ku změněným politickým poměrům nepoživá četnictvo ochrany dle § 68 tr. zák. Do státního převratu byl prý právní stav ten že svrchovanou moc vládní představoval císař a že z výsostného práva jeho odvozovali pak podřízení orgánové státu svou vládní moc. Ochrana poskytovaná nejvyšší osobě státu přenášela se postupně na všechny podřízené orgány státu, jakožto orgány císaře. Státním převratem nastala prý v těchto poměrech podstatná změna. Odstraněním monarchistického režimu byl prý odstraněn i onen zdroj, z něhož státní orgánové odvozovali svou moc a též svou zákonnou ochranu. Stížnost je bezdůvodna. Stačí v první řadě poukázat k zákonu ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. o zřízení samostatného státu Československého, v němž je stanoveno, že veškeré dosavadní zemské a říšské zákony zůstávají prozatím v platnosti. Tímto ustanovením je zachována právní souvislost mezi právním stavem dřívějším a nyníším, a byla v důsledcích prohlášena zatímně další platností dosavadních zákonů a nařízení zachována i souvislost veřejné správy a úřadů i zřízenců k jich obstarávání povolaných. Nehledíc k tomu byl, pokud jde o četnictvo, vydán zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 299 sb. z. a n., jenž ve svých ustanoveních zdůrazňuje způsobem nepochybným povahu četnictva jakožto vrchnostenského úřadu. V § 2 se označuje četnictvo za orgán politické správy státní. V § 3, odstavec druhý, se praví, že organizace četnictva musí se shodovati s organizací ostatních úřadů. Dle § 7 je politický úřad první stolice představeným úřadem pro četnictvo. Podle § 13 má četník službu konající zákonem stanovená práva strážce civilní i vojenské a v § 15 se vyslovuje, že, zakročuje-li četník ve své službě proti někomu, je každý, i osoby vojenské, povinen jeho vyzvání uposlechnouti, může si však potom do jednání četníkovu stěžovati. Vůči těmto již zákonodárným sborem republiky Československé vydaným zákonným předpisům rozplývají se veškeré pochybnosti zmateční stížnosti v nívec. Za tohoto stavu věci, jakož i vzhledem k mezím, v nichž zmateční stížnost smí se pohybovati, netřeba se obíratí otázkou nedostatečné právní ochrany hlavy našeho státu, presidenta republiky.

Čís. 920.

Zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., o ochraně známek.

Při známkách kombinovaných přichází v úvahu celkový dojem známky, při čemž jest po případě přihlédnouti i k součástkám výpravy zboží, jež známkou chráněny nejsou.

(Rozh. ze dne 11. září 1922, Kr I 1152/21.)